

Розділ 1

Та де ж, до біса, подівся той Гастінгс, мій давній друг? Він пообіцяв зустрітися з нами біля кафе на ринковій площі, але його ніде не видно. Із сотні котів, які юрмилися біля кіосків з їжею, жоден навіть не нагадував його.

А чи впізнаю я Гастінгса взагалі через стільки часу?

Я не бачила друга відтоді, як він десять років тому переїхав до Єгипту і відкрив там антикварну крамницю. Тільки-но ми з Шерлоком Бонзом замовили відпочинок в Ель-Кіттені, великому місті на річці Ніл, я написала Гастінгсу і дуже зраділа, коли він відповів і запропонував зустрітися.

Але, здається, на зустріч він не прийшов. Бонз стояв поруч зі мною, схрестивши на грудях лапи.

Невже я переплутала час? Гастінгс неодмінно має бути десь тут, треба лише уважно оглядітися. Приклавши лапу козирком до лоба, щоб затулити обличчя від яскравого сонця, озираюся навколо.

— Мої очі завжди розплющені, Кетсон, — сказав Бонз, — я ніколи нічого не пропускаю. Бачиш оту шакалицю? — Він указав на тварину, яка наближалася до сусіднього фруктового кіоску. — Оці гладенькі смужки хутра під її очима свідчать, що вона зазвичай носить окуляри, але сьогодні чомусь без

них — мабуть, забула їх. Боюся, що це погано для неї скінчиться.

За мить шакалиця врізалася в кіоск, від чого апельсини та яблука посипалися на землю. Зебра, що пробігала повз, сердито подивилася на короткозору невдачу.

— І що я казав! — гордовито промовив Бонз.

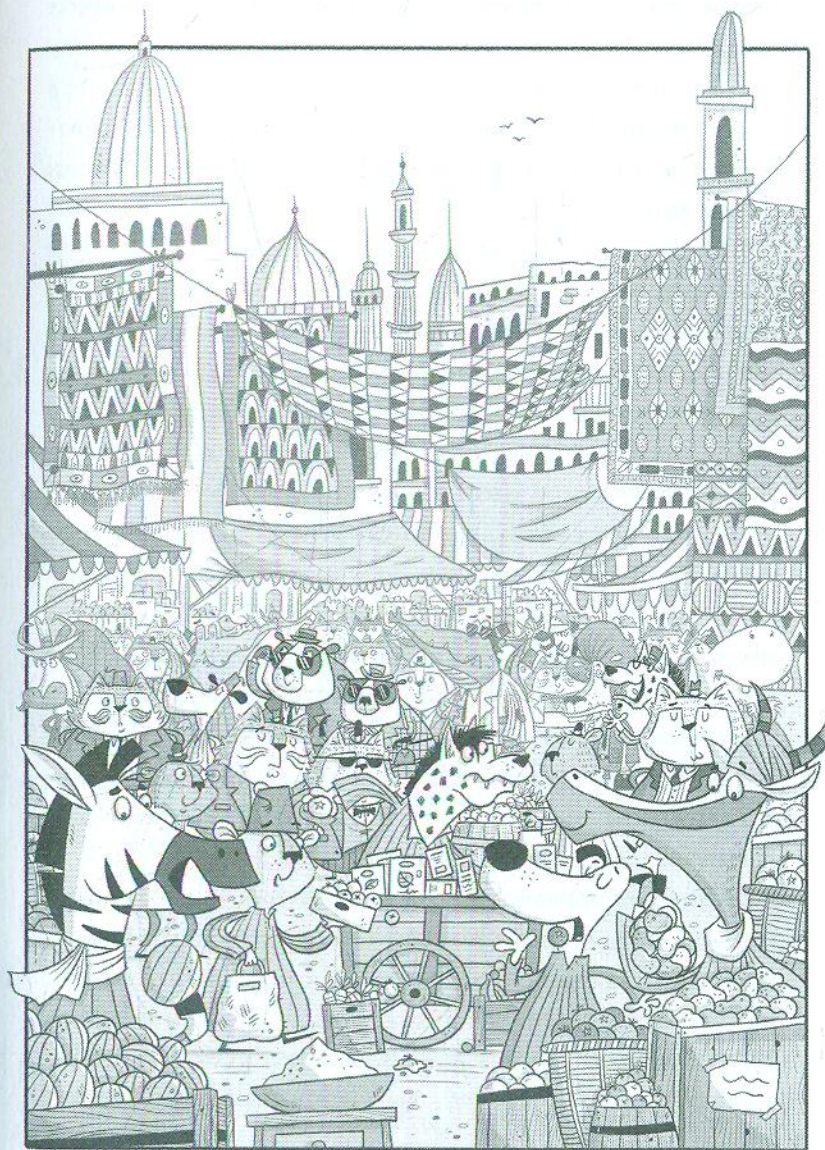
Я зітхнула. Бонз — найкращий детектив у світі, і він обожає знаходити докази. Але я сподівалася, що він хоч трохи перепочине, поки ми у відпустці.

— Дуже круто, — відповіла я. — Але нам потрібно, щоб зараз ти розшукав Гастінгса. Коли ми з ним зустрічалися востаннє, моя шерсть була набагато довшою, тому він може просто пройти повз.

— У такому разі тобі, мабуть, слід подивитись ліворуч, — сказав Бонз. — Бачиш, он там стоїть кіт у білому костюмі, настільки бездоганному, ніби його пошили кравці з лондонського ательє Барклі. Поза всяким сумнівом, він колись жив у нашому чудовому місті.

Я обернулася: Гастінгс справді чекав неподалік. Його шерсть посивіла, а щоки стали пухкішими, але все ще можна було впізнати того самого kota,

*Можеш допомогти Кетсон знайти
Гастінгса у юрбі? Він — єдиний кіт
в однотонному білому костюмі.*

з яким я сиділа поруч на уроках котячої історії. На шії в нього висів золотий медальйон із котячим оком, який виблискував на сонячному світлі, коли Гастінгс підходив до нас.

— Гастінгсе! — кинулася я до нього.

— Кетсон! Ти анітрохи не змінилася! — гучно пробасив він, обіймаючи мене. Його медальйон втиснувся мені в груди.

Він відпустив мене і схопив лапу Бонза.

— А ви, мабуть, знаменитий друг Джейн, — гаряче промовив він. — Новини про ваш талант досягли цієї частини світу, хочете — вірте, хочете — ні. Ми, до речі, регулярно читаємо тут «Ранковий тер'єр».

— Видання, варте брудного смітника, — заявив Бонз.

Біля кафе стояли великі столики, затінені широкими білими парасольками.

Гастінгс підвів нас до одного з них і махнув лапою. Примчав офіціант — джейран, тутешній родич газелі, а за ним — троє помічників, сурикатів. Джейран налив нам воду у склянки, а сурикати стали позаду нього.

— Добрий день, Іббі, — привітався Гастінгс. — Нам — велетенську тацю з їжею.

Офіціант записав замовлення у блокнот і почимчикував геть, а його помічники пішли слідом.

Я вихлебтала всю воду — мені було так спекотно, що здавалося, із вух і ніздів мала виходити пара.

— То як тобі живеться в Ель-Кіттені? — запитала я Гастінгса.

Він жестом показав на жвавий натовп на площі перед нами.

Навколо тупотіли віслюки, імпали та окапі, а між ними розгулювали собаки в білих шортах і коти в чорних мантиях.

— Дивно навіть, що ти про це питаєш, — усміхнувся він. — Подивися, як вирує життя у цьому місті. Тут ніколи не буває нудно. До того ж у нас тут увесь рік така чудова погода.

Не дивно, чому моєму другові так подобається це місто. Вдома можна тижнями чекати на клаптик сонячного світла, на якому хочеться розлягтись. А тут це трапляється кожного дня.

— Крім того, мені подобається працювати з антикваріатом, — додав Гастінгс. Він усміхнувся і відкинувся на спинку стільця. — Я, схоже, маю хист виявляти старовинні й цінні речі.

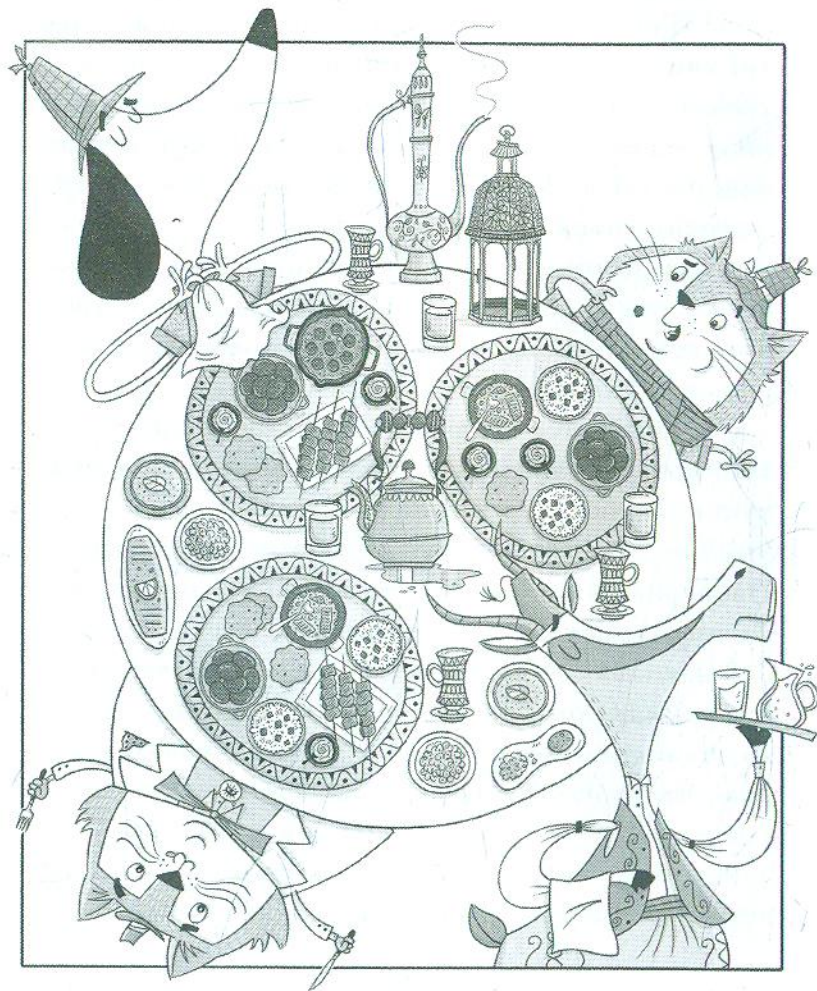
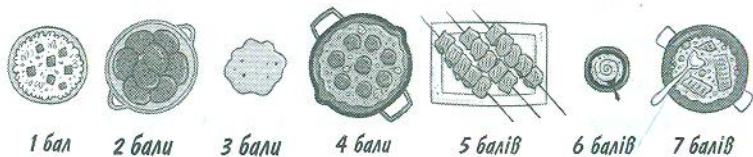
Офіціант знову з'явився і поставив на наш стіл тарілки з гарячою їжею, тим часом помічники метушилися позаду нього.

— Смачного! — запросив Гастінгс до трапези. — Насолоджуйтесь! Це один із кращих ресторанів у нашому місті.

Я наклала собі в тарілку трохи кускуса з котячого корму і спробувала. Суміш зі шматочків тунця, желе і подрібненого чили була напрочуд смаковитою, але невдовзі я відчула, що у роті також стало спекотно.

Бонз поклав трохи смаженої курки з цибулею на коржик і відкусив шматок.

Чи можеш ти, скориставшись підказкою,
порахувати бали на таці кожної тварини?
На таці з найбільшою кількістю балів –
найгостріша їжа.

Він уважно подивився на Гастінгса:

– Як на торговця антикваріатом, у вас занадто сильні лапи. Крім того, схоже, що ви наточили кігті. А на їхніх кінчиках помітні якісь цятки золотистої фарби.

Я невдоволено зиркнула на Бонза.

– Може, припиниш прискіпливо оглядати кожного? – прошипіла я. – Ми ж начебто у відпустці!

Гастінгс розреготався і стукнув лапою по столу. Тарілки мало не підскочили.

– Не хвилюйся, – промуркотів він. – Приємно бачити за роботою видатного Шерлока Бонза. Мені справді належить тримати себе у формі для роботи, бо доводиться піднімати й переставляти старовинні столи, ліжка і статуї, а не тільки коштовні дрібнички. А щодо моїх кігтів, то я використовую їх, щоб вичищати пил зі скарбів.

Я скуштувала кілька шматочків тушкованого лосося. Це було так само смачно і гостро, як і попередня страва.

– Та годі вже про мене балакати, – сказав Гастінгс, повертаючись до мене. – Що привело вас у наші славетні краї?

– Звичайна відпустка, – відповіла я. – Навіть детективи теж повинні колись відпочивати.

– О, тут є на що подивитися! – широко усміхнувся Гастінгс. – Можу показати прекрасні храми, басейни для плавання, царські кігтедряпки. А ви знали, що у нас тут найбільший у світі музей ніток? Там можна провести увесь день!